

DE SPIEGEL

OFFICIEEL ORGAAN VAN HET DELFTSCH STUDENTENCORPS

WND. HOOFDREDACTEUR: N. L. PRAK — GRIFFIER: F. P. VAN GRONINGEN.

REDACTEUREN: G. ALBERDA, A. D. KROESE, B. H. OUDKERK, C. F. MEESTERS, W. E. RÖELL.

VERSCHIJNT WEKELIJKS BEHALVE IN DE VACANTIES. — DE JAARGANG LOOPT VAN SEPTEMBER—
SEPTEMBER, — ABONNEMENT VOOR NIET-LEDEN V/H D.S.C. f 8 — PER JAAR. — LOSSE NUMMERS f 0.35

ADVERTENTIE: PER VAK f 8.— (1/24 PAGINA). REDACTIE-ADRES: KOORNMARKT 62

UITGAVE: DELFTSCHE UITGEVERS MAATSCHAPPIJ — ADMINISTRATIE: OUDE DELFT 95
20 JAARGANG 2 FEBRUARI 1948 6 BLZ. No. 14

Aan de overkant van het plein vielen direct de groene letters op SANDYS

kleine belletjes stegen er in op en een grote rode pijl wees naar de deur waar de omtrek van de portier zich tegen aftekende. De bordjes „Volledige vergunning” en „alle dranken 56 ct” waren verlicht. Door de vitrages zag men de daglichtbuizen, de met rood zeil beklede stoelen, het aquarium en een aantal witte jasjes. Een bezoeker ging door de deur en men hoorde de zigeuners. Er zaten twee mensen aan het raam.

Want immers iedereen zit bij de lange Vandale, die zo moeilijk te vinden is heet het, maar hij zit gewoon aan het steegje, bijna recht tegenover, je hoort wel de harmonika en een borrel kost er 75 ct. en een whisky f 1.—

Zo werd ook geen bijzondere nadruk gelegd, tot nog toe, op het snel naderende Lustrum — vanzelf moest men maar inzien wat het betekende en het is verheugend te noemen dat velen ook inderdaad zich een oordeel hadden gevormd. Het is dan ook jammer dat men kon constateren, dat in de vergadering bleek dat de zelfstandigheid hiermee weliswaar begon, maar tevens eindigde. Immers: de leden verwachtten niet alleen van de Lustrumcommissie dat zij zich met de vorming en met de uitvoering van de feestelijkheden zou belasten, niet alleen wensten zij te horen waar hun medewerking nu al gewenst en waar deze nog overbodig was, zij verlangden ook dat de Lustrumcommissie over hun doen en laten tijdens de Lustrumweek in finesses zou beschikken. Nu rechtvaardigen de omstandigheden een collectief optreden, hetwelk ongetwijfeld financieel voordeliger zal zijn dan individueel handelen, maar kan niet, tegelijk met de critiek (of deze nu in vergadering of in klein verband wordt geuit, doet niet ter zake) een voorstel gecombineerd met het aanbod tot uitvoering daarvan naar voren gebracht worden? Ook in dit opzicht is het aantal der leden een moeilijk te overkomen factor; hierdoor is het nog steeds niet duidelijk genoeg dat het een ieders eigen Lustrum is. Hoeveel wordt niet afgedaan aan de persoonlijke geste van de deelnemers aan de Delftsche dag, door elke verdere uniformering en detaillering, door elk, nu al, ter beschikking staand vervoermiddel of door een modeplaat. En dat terwijl deze dag nog is opgezet met het vooropgestelde doel dat ze geheel en informele spontane en persoonlijke feestelijkheid zou zijn.

Het spel droeg de instemming van de gehele vergadering weg; het enthousiasme van auteur en regisseur werkte aanste-

kelijk; de spanning waarmee de uiteenzettingen werden gevolgd en de bedenkingen die werden gemaakt toonden aan dat men zich al op de planken voelde staan, en er wat van wilde maken. Of de in het spel besloten gedachtengang „het wezen van het Corps” uitdrukt of niet, kan door het Corps zelf moeilijk worden uitgemaakt; het zal typerend zijn, zoals elke uiting dat is.

Zonder het wezenlijke programma aan te tasten is door de tot stand gekomen verschuivingen toch nog een reductie van de kosten bereikt: al kan aan de verwezenlijking van het gigantische bal worden getwijfeld. Het zal echter ongetwijfeld gemakkelijker worden indien de dames en heren die toch alleen voor het bal komen, de toestemming wordt gegeven, beter nog: indien ze worden aangemoedigd om om negen uur al te beginnen; de Opera-bezoekers kunnen hen dan om een uur of één komen aflossen.

(De Opera kan alleen worden bezocht door hen die zowel van het D.T.G. als van het D.S.M.G. lid zijn; de bars gaan pas open om één uur).

Het is de vraag of er naar een absoluut financieel minimum gestreefd moet worden, o.i. zal het altijd op een relatief klein bedrag moeten uitkomen, waarbij intelligentie geld zal moeten vervangen. Hetgeen b.v. met zich meebrengt dat een ieder zich nu reeds zou kunnen beraden op de beperkingen die hij zich zou willen opleggen, het programma van zijn eigen uitgaven zou kunnen uitstippelen; indien hij dit aan de muur prikt zou hij er tegen het Lustrum zo lang over nagedacht hebben, dat hetzij het bedrag hem als vanzelfsprekend zou voorkomen, hetzij hij het al organiserende, tot nul zou hebben gereduceerd.

Op de markt staat Huig de Groot
Iedereen houdt hem voor dood
Mais maintenant il fait la cour
A la Vierge centenaire
Car son coeur tout en étant fer
Est bien enflammé d'amour.

SPIEGEL-EITJES.

Baarman.

Er zullen verscheidenen zijn die hem niet kennen, toch hebben allen weet van hem — hij is de spil waarom dit Lustrum draaien zal. Voor hem heeft de Lustrumcommissie en alles wat met haar in symbiose leeft, zich nu al sinds enkele weken achter het ijzeren Lustrumgordijn het bloed van onder de nagels weg geploeterd. Om hem niet langer in het onzekere te laten, zijn op de jongste Corpsvergadering de troeven open op tafel gelegd. Van nu af aan speelt, mede dank zij hem, Delft zijn spel met open kaarten — groot slem sans atout! Is al deze rompslomp en agitatie als „weer een nieuwe poppekasterij waar ze mij niet voor vangen” voorbij gegaan aan het gemiddelde Corpslid? Of was het opgaan van het doek voor hem, zoals voor velen, als het wegwrikken van de laatste keg bij de tewaterlating van zijn, van ieders eigen Lustrumscheepje?

Baarman het gemiddelde Corpslid, troffen we die nacht opvallend tussen de rij van zijn clubgenoten. Bescheiden, maar met de bedeesde trots van iemand, die gehuldigd wordt en weet waarom. Baarman is het gemiddelde corpslid. Steeds, geloof ik, brandde zijn licht onder de korenmaat, maar bij het aanlopen van de Lustrummachine is de deksel er af gesprongen. En zo lieflijk zegt men, twinkelde en flikkerde het lichtje in de duisternis, dat allen er door bekoord raakten. Een deels verrukte deels bezorgde menigte heeft van acht tot drie uur in de nacht geboomd, gedebatteerd, geëxplicieerd, gemarchandeerd, geïnterrumpeerd en gesuggereerd — van acht tot drie die gedenkwaardige nacht was er maar één die telde: Baarman, het gemiddelde Corpslid.

Tussen twee bedrijven heb ik hem — het moet gezegd — met enigzins exotische middelen weggelokt uit de debatterende pauze. Om rustig en ongestoord te kunnen praten besloten wij de benedencel op te zoeken. Zo licht en verheven had de groeiende belangstelling hem gemaakt, dat 't donker bleef; pas toen ook ik naar binnen kwam zakte de vloer en gloeide de peer aan.

Met een rinkelde de telefoon.

„t Zal wel voor jou zijn” mompelde ik (hoewel ik een telefoontje van mijn Lustrumdame wachtende ben) mistroost door het duizendmaal herhaalde: „Baarman” van de avond. „Ja met Baarman het gemiddelde Corpslid”, kwetterde mijn

slachtoffer in de hoorn.

„Oh, ben jij het Klaas”.

„Nee, ik heb mijn kasboek niet bij me, spijt me hoor”. En tegen mij, ter verduidelijking: „Dat was Klaas”, en niet zonder trots, „over de huistelefoon — stom van me, maar ik heb mijn kasboek niet bij me, houd ik anders heel nauwkeurig bij — jammer, jammer”.

„Och”, trachtte ik te troosten, „er komen nog meer Corpsvergaderingen, maar ter zake: denk je het Lustrum te kunnen bekostigen?”

„Tja”, peinsde Baarman rimpelend, „dat is nu juist waar alles om draait — of — ik — Baarman — het gemiddelde Corpslid — het Lustrum — zal kunnen — betalen.”

„Inderdaad”, zei ik, „en.....?”

„Ik weet het nog niet, werkelijk van Groningen, ik weet het nog niet..... zolang er nog niets bekend is van de definitieve begroting.....”

„Ende vijftien ten honderd reserve”, hielp ik.

„Juist”, sprak Baarman „en het fonds perdu, maar dat zijn technische details. Waar ik in mijn hart het meest bang voor ben is een navordering. Begrijp me goed, ik ben er absoluut niet op uit te proberen de Lustrumcommissie in een schéef daglicht te zetten. Integendeel, ik ben er vast van overtuigd dat zij hun heilige plicht — dit Lustrum te maken tot het schoonste en goedkoopste Lustrum van alle Lustra of met andere woorden tot het Lustrum voor het gemiddelde Corpslid — ten volle begrijpen. Maar je weet zelf hoe dat gaat. Je komt naar een feest met het vaste voornemen niet meer uit te geven dan.....”

(Baarmans calculaties kennen we wel, maar willen we niet publiceren) en dan blijkt dat dit nu juist het lolligste feest is dat je ooit meemaakte en dat het er dus eigenlijk niets toe doet wat je uitgeeft omdat het zo'n verdomd leuk feest is. Zoiets kan de Lustrumcommissie ook overkomen, die kan ook ineens het hoofd verliezen. Maar ja, volgende maand zit je dan natuurlijk”

..... met de navordering”, begreep ik.

Aldus sprak Baarman, het gemiddelde Corpslid.

V. G.

REISINDRUKKEN

BUNDESFEIER.

An einem Nachkriegssommernachmittag stand bei tropischer Hitze Charles im Münsterhof, wo Herr Nationalrat Dr So und So anlässlich obgenannten Feiers eine Ansprache halten würde. Zuerst ertönten die Klänge des Schützenspiels entsetzlich durchs Microfon. Um natürlichere Töne zu genießen ging unser Charles zur andern Seite wo die Mannorchöre dann anfangen um mit der Nationalhymne zu enden. Da, bei den Hörern stand in einiger Entfernung eine schöne Tochter von Helvetia, was ihm nicht entging. Dann wurde schliesslich die Rede über Demokratie und andern gedenkwürdigen Sachen geschwungen, und die Sonne schien. Es geht alles vorüber und Charles ging auch weg als er aber ganz zufälligerweise das Mädlein von soeben wiedersah, und sie sah ihn. Aber er ging weiter, sie sah ihn nochmals an, ja sie schaute immer weiter.

Mann soll ja freilich nicht unhöflich sein, vorallem nicht an einem Feiertage im Zeichen des Bundes. „Na, Fräulein, wissen Sie vielleicht was heuteabend los ist in der Stadt”, began ein kleiner spaziergnag. Die Erika met ihrem lockigen schwarzen Haar erwies sich als eine hübsche Begleitschaft und weil das Bundesfeier auf personalistischer Basis wohl am ortsüblichsten zu erleben sein wird lud er sie ein den Abend gemeinsam zu verbringen.

„Geht leider nicht”.

Beim Abschied eröffneten sich aber andere Möglichkeiten

und so klang aus ihr rotes München: „Eventuell”. Paradeplatz klingt gut für ein Stell-dich-ein und die grosse Uhr an der Ecke ermahnt zur Pünktlichkeit: beide typisch ortsüblich.

Im fröhlichen Hellblau kam sie und so spazierten die beiden den Abend hinein . . . des Sees entlang . . . später dekorierten die Sterne diesen Mittsommernachtstraum.

Ein harter Felsstein kontrastierte mit dem jungen Mägdlein und gab ein schöner und solider Ruhepunkt im Schatten.

Lustrumpostpapier

25 vel + enveloppen fl. 1.25

50 vel + enveloppen fl. 2.25

Ook voor uw installatiebrief

„In jedes Städtchen, ein andres Mädchen”, fragten die lockenden Lippen.

Frauen sind zum küssen vorallem wenn der Liebmund dir ermutigend zulächelt. Aber gerade wenn der finishing touch erwartet wird kann plaudern ausnahmsweise amüsanter sein als kosen.

Diese unerwartete Abstinenz veranlasste ihr zur Enthüllung: sie sei verlobt, aber frei zur Probe eines besseren Partners. So war die Parole der Heiratslustigen. Ausnahmsweise war

dieses geständnis und deshalb als verehrend gemeint
Diese praktische Parole soll ausprobiert werden: „Also chérie, sehen wir uns Dienstag wieder?“
Voller Erwartung im Herzen stand Charles am verabredeten Tage vor dem Kongressgebäude. Acht Uhr Viertel nach acht halbneun: immer noch keine Erika. Wo bist du geblieben?

Lief enttäuscht dass die Weiberherzen so betrügerisch sind ging er endlich hinein, wo die Töne einladend klangen; schon längst. Eine Blondine war auch verspätet und so müssten beiden warten bis die Eröffnungsnummer vorbei war. Sie stezten sich. Und, warum wurde er nicht neben ihr Platz nehmen?

Die beschwingten Weisen der famosen Tanzkapelle wollten die Herzen schon synchronisieren weshalb Charles zwecks Vorbeugung ähnlicher Enttäuschungen mal verstohlen guckte ob ihre Hand noch frei vom Ringe symbolischer Bedeutung war um sich dann beruhigt dem Zauber der Musikwonne hinzugeben.

Ihr charmanten Accent lies die Stockholmerin erraten und im Foyer erzählte Karin von ihrem schönen Heimatland im Norden. Dann war die Pause vorbei und eine wunderschöne Sängerin sehnte sich nach Locarno, wofür das verehrte Publikum sich fast die Hände zerklatschte.

Nachdem in unnachahmlicher Weise die Sonne hinter den Dächern versunken war (sie jedoch nicht allein blieben!) kam das leise Abschied als siebentes Zusatz. Charles war erstaunt über diese Begeisterung und von der freilich unerwarteten Überraschung, dass Karin die Erika schliesslich ersetzt hatte und so begleitete er dann Karin heim kreuz und quer durch die pittoreske Altstadt mit ihren romantischen Gässchen, wo alle Brunnen nicht vermochten den gemeinsamen Durst zu löschen.

Ein Vorgeschmack eines Küsschens nach schwedischer Art stand aber nicht auf dem Programm.

Der Abschied war leise, der weg zurück lang und das Büro am nächsten Morgen früh.

In freudiger Erinnerung meiner schönen S. Z. gewidmet:

Heideblume, gutes Neujahr!

M. K. J. J. TER KUILE.

. en sprak, spaart en ge zult gespaard worden

Op Woensdag, Donderdag en Vrijdag 4, resp. 5 en 6 Februari a.s. zal voor de deelnemers aan het Spaarsysteem gelegenheid bestaan de tweede (en eventueel ook de eerste) termijn à contant te voldoen in de voorzaal van de D.S. Societeit „Phoenix“ tussen 17.00 en 19.30 uur. Voor hen die alsnog wensen deel te nemen zal dan tevens gelegenheid bestaan zich door invulling van een kaart op te geven.

G. C. WILLEUMIER.
De Thesaurier,

DE SPIEGEL
OFFICIEEL ORGAAN VAN HET
DELFTSCH. STUDENTENCORPS

Rectificatie:

Mijnheer van Exter Uw financieele moeilijkheden waren overkomelijk.

Mijnheer Lubbers, Wat U overkwam zal in 't vervolg voorkomen worden.

Redactie.

Let

Uit den Delftschen Courant

wel

Uit den Delftschen Courant.

Vrijdag den 1^{en} Januarij 1847.

In de Leijdsche Courant leest men het volgende ingezonden berigt:

Op den morgen van den 27 December, om half negen ure, zagen wij op de Oude Vest, nabij de Scheistraat, het zonderlinge afschuwelijke schouwspel van een hond, die een menschenhoofd in den bek droeg, welke prooi hij, door ons opgejaagd, liet vallen en nu bleek het een ontleed hoofd te zijn, van hetwelk de hersenpan was afgenomen en de onderlip was doorgesneden. Nu begaven wij ons naar de poort van het Elizabeths-gasthuis, keken door een venster en zagen daar het ligchaam, aan hetwelk waarschijnlijk het hoofd zal behoord hebben, liggen. Hoewel wij de ontleedkunde op hoogen prijs schatten, heeft zoo iets ons toch zeer verontwaardigd. Al heeft de ziel het ligchaam verlaten, en geneeskundigen hunne leerlingen uit hetzelfde getrokken, blijft het toch betamelijk, den mensch aan de aarde weder te geven, inplaats van zijn lijk een prooi van honden te doen worden, en het tot afschuw van ieder weldenkende door de straten te zien rondslepen.

„De inzenders dezes stellen zich voor de waarheid van het voorgevallene verantwoordelijk; zij vertrouwen, dat nalatigheid de oorzaak van dit ongewoon voorval mag wezen, niet kunende veronderstellen dat zulks zou geschieden met medeweten van de personen, die tot dit collegie in betrekking staan.“

Dingsdag den 4 April 1848.

Dezer dagen heeft er te Rotterdam, van de zijde van het gemeen, eene soort van manifestatie plaats gehad, die, wanneer men haar wel beschouwt, alleszins geschikt is, om het ernstige nadenken op te wekken, en den fatsoenlijken burger tot verdubbelden waakzaamheid, en zoo noodig tot krachtdadig handelen aan te sporen. Zondagavond den 26 Maart j.l. waren de straten dier stad opgepropt met eene talrijke volksmenigte, die zich beijverde om aan alle welgekleede lieden, welke zich bij toeval in dit gedrang bevonden, brood en centen aan te bieden. Naar onze wijze van zien, is dit een zeer verontrustend verschijnsel van den geest, dien het aan eenige fortuinzoekers gelukt onder het volk te ontwikkelen. Immers ligt in deze handeling eene openbare beschimping van den fatsoenlijken burgerstand, en als eene beeldsprakige voorstelling van eene geheele omkeering van zaken, waardoor deze kern der natie in den toestand zoude geraken, de genade en het medelijden van den minderen stand te moeten afsmeeken. Wij voor ons houden dit dus voor een onmisbaar kenteeken van eenen zich ontwikkelenden geest van „communismus“, en achten het meer dan ooit niet alleen pligt, maar in het eigen belang der burgerij, om op hare hoede te zijn, ten einde hare regten met kracht te handhaven.

Algem. 's-Gravenhaagsche Courant.

.....Wat jullie verdachtmakingen jegens mij aangaat (stevig theoretisch gefundeerd in de brief van G.!) ik geloof niet dat iemand die in Nederland kijken geleerd heeft, ooit Amerikaanse ogen krijgt:

Dat men zich onder de Amerikanen mengt en er door besmet wordt is natuurlijk niet te vermijden. Ik heb er enige tijd over moeten doen om de weg naar het Amerikaanse wereldbeeld te vinden. Voor alles: weet dat de inwoner van dit land een parvenu is. De grootvaders van de meeste studenten hier waren gedwongen van 's ochtends vroeg tot 's avonds laat te ploeteren voor een simpele levensstandaard. En „kleinzoon” weet niet waar het moreel vandaan te halen om die rijkdom te kunnen dragen.

Het gevangen zitten van den Amerikaan in zijn eigen levenshouding blijkt o.a uit de graagte waarmee hij eraan tracht te ontkomen door middel van zijn religieuze instelling.

Een ander ding is dat heel weinig studenten hier en de meeste Amerikanen evenmin ooit hun puberteitsjaren ontgroeid zijn. Het is om je ogen uit te wrijven als je ziet, hoe volwassen studenten, die drie jaar aan het een of ander front gestaan hebben, slechts één blad van de krant de moeite waard achten t.w. de getekende verhaaltjes of „funnystrips” (van het kaliber Adamson en Frederik Fluweel).

Mijn moeilijkheden in het begin met taal en gewoonten konden niet vermeden worden.

In de tweede plaats was ik niet welkom en dacht men hier het zijne over de Europese opvoeding. Je moet weten dat hier voor 't grootste deel Zuid-Amerikanen en Chinezen als vreemden komen. Ik heb getracht mijn gastheren dit eerste kwartaal (de tijd is niet in semesters, doch in kwartalen onderverdeeld) „een goede beurt” te geven. De volgende student uit Delft zal beter ontvangen worden.....

Overigens kan deze school de vergelijking met Delft niet doorstaan. De meest geliefkoosde werkwijze is het laten aanschaffen van een goed boek over een zeker onderwerp. Voor elke volgende les worden een paar blz. opgegeven, die je thuis moet lezen en dan in de klas (collega kan het bezwaarlijk genoemd worden) woordelijk worden opgedreund door

den „professor”. Professoren zijn hier dus mensen zonder eigen mening, een stelling die (ondanks de overdrijving die er uit klinkt) juist is.

Als ieder parvenu is de Amerikaan vrijgevig: ik zal je niet vervelen met de lijst kerstgeschenken die ik van verschillende zijden ontvang.

Allerlei uiterlijke dingen, die ons niet bevallen, kleven het land aan, maar zij spruiten voort uit de levenshouding der inwoners. De steden zijn verschrikkelijk lelijk; in zijn „originaliteit” gaat men zover dat getrouwe copieën neergezet worden. Je vindt kerken die precieus nabouwsels zijn van de Engelse, staatsbanken in de vorm van het „Parthenon van Athene. De z.g. „Campus” van deze school is in „Gothiek” opgetrokken, werkelijk heel lelijk.

I have been asked to give a rebuttal to the foregoing letter. I could pour a similar amount of abuse and insults on Holland and the Dutch people to even the scale but it would not be sincere. I much prefer to examine the article point by point and where it is justified, acknowledge the fact, and where it is not, correct the inaccuracies in facts or point out where unjustified generalizations have been drawn from unrepresentative incidents.

De grond hier in Noord Georgië wordt zo slecht behandeld, dat ze van kwaadheid wegloupt. Het heeft feitelijk geen zin om boeren naar de Verenigde Staten te sturen, zij zouden zich alleen ergeren.

Natuurlijk zijn er wel aspecten van het leven hier, die een West-Europeaan aanstaan, maar dat is altijd terug te voeren tot de grotere welvaart. Zo is b.v. het liften aanzienlijk gemakkelijker dan in Nederland. Mijn reis in de Kerstvacantie naar Kansas, Iowa en Chicago is voor het grootste deel aldus afgelegd, 400 — 700 km per dag. Zo bezocht ik ook het Tennesseedal, een 200 km van hier (Atlanta). Wat daar verricht is, is inderdaad goed, maar de mentaliteit van den Amerikaan verhindert hem weer om het juist te waarderen. Ook landschapsschoon zegt hem weinig. Daar alle kranten en boeken vertellen dat het mooi is in Florida, vindt hij Florida mooi, maar zelf zien doet hij het niet. Onbegrijpelijk verschijnsel in een land waar zoveel natuurschoon was en op sommige plaatsen nog is.

In Yankee-land zijn al dergelijke extremen nog erger, wat zulks betreft, ligt Allanta in het beste deel. In Chicago staat op de meeste lunchroom's: „one minute's lunch”. Ik was daar in een „dodebeestenfabriek”, waar men mij het adres niet wilde vertellen van een soortgelijke fabriek, want het was een concurrent. Dit tekent het Noorden: ijzerharde zaken-

lieden, die in staat zijn een feest te geven, wanneer er een concurrent overlijdt. Misschien waren het deze dingen die G. beschrijft als dezulke, „die de toets van het algemeen menselijke niet kunnen doorstaan.” (Het schijnt zijn gewoonte te zijn om de dingen niet bij de naam te noemen). Inderdaad zijn de nijd en geldzucht groot, met name onder de welgestelden. Ik las dezer dagen een essay over jeugdcriminaliteit: Meer dan de helft van de jonge bandieten komen van welgestelde ouders.

Een laatste groot probleem dat zich hier voordoet is dat van de negers. Ik heb hier lezingen gehouden voor negerstudenten en aan hun intellect mankeert niets, daarbij zijn ze veel kunstzinniger dan hun blanke landgenoten Neger-„spirituals” kunnen mooi genoemd worden als ze niet verkracht worden door begeleidende muziek. Ondanks de sociale taboe gaat de menging van wit en zwart gestadig door, meer dan de helft der negerstudenten heeft „blank bloed” in de aderen. Laat ik deze lofzang besluiten met te zeggen dat ik gisteravond van Heineken's bier genoten heb (geïmporteerd uit Holland). Weliswaar is de prijs per flesje 50 ct. (d.i. ongeveer f 1,34) maar het is verre te prefereren boven het bocht, dat hier gebrouwen wordt en de helft minder kost.....

The correspondent's first point is an example of this faulty generalization. If he had gone beyond his small circle of „parvenu” friends, he would have discovered the fairly common phenomena of the serious student working his way through college.

As for his point on religion, I think he will find on further investigation the entire range of religious beliefs from blind fanaticism through enlightened liberalism and all the way to atheism. It would be better to call these beliefs an integral part of the American mentality rather than an escape or a substitute.

The phenomena of the „funny strip” in the American way of life is a difficult one to explain. I would call it a form of harmless escapism rather than adolescence. It is as difficult for a foreigner to comprehend this eccentricity as it is for an American to comprehend such inexplicable features of European culture as their stuffy traditionalism.

The author refutes his complaint of inhospitality later on in the letter with his recognition of the generosity of Americans. I am happy to see that he is curing some of the misconceptions that Americans have about Europe. I hope I can accomplish the same thing in giving a clearer picture of America to the Dutch. I am sorry that he has happened on one of the inferior universities in America.

I find that the T.H. compares favorably with the best of the American technical schools. He has not come in contact with the better aspects of our system of education. Classes with their smaller size (usually about 25 students) allow more intimate contact between professor and student and make for broader coverage of the subject under discussion. The system of home assignments, although not attractive to advocates of „vrije studie” is useful in helping the student keep abreast of his work and leaves dry facts for home study, while allowing more class time to be devoted to livelier issues.

When examining the architecture of the U.S., one must keep in mind the heterogeneous background of American culture. There have been attempts to transplant the best of European architecture to our home soil, some unsuccessful. The writer of the letter has missed much of the best of American architecture; to name the most obvious, the majestic skyscrapers. He has hit on a very excellent point when he mentions the profligacy with which America uses its natural resources. But since the turn of the century, intelligent people have realized this danger and many strong measures have been taken to counteract this waste. Those familiar with U.S. legislation will readily recall such measures as the Civilian Conservation Corps, the Agricultural Adjustment Act, the Tennessee Valley Authority (one of whose functions is irrigation and prevention of soil erosion) and the Forestry Service. Except for some opposition to its tendencies toward socialization, the T.V.A. has met with wide approval and appreciation in the States. Similar projects are under consideration for such troublesome

rivers as the Missouri. America has in the past and is continuing very earnestly to preserve its natural beauty. An area about two and one half times that of Holland and consisting of its most scenic spots such as Grand Canyon and Yellowstone Park has been set aside as National Parks. No effort has been spared to maintain their natural beauty and make them convenient for the hundreds of thousands of visitors who flock to them annually.

I am most amused at the traces of Southern sectionalism that the Dutch student has acquired, and refers to in his mention of „Yankee-land”. It is as if I would acquire during a short stay in the south of Holland, a South Hollander's prejudice against those Dutchman living above the big rivers.

The American economy has thrived on competition. But I think the writer of the letter has over-estimated its meanness and intensity.

He has made a good point in his reference to the high level of juvenile delinquency, in the States. I could offer the fact European crime rates do not vary much from those of the U.S. But that is a poor argument. Let it suffice to say that the problem is recognized, but the causes are obscure and therefore the solutions are difficult.

I am shocked that he has saved the negro problem till the last. Every American has reason to be ashamed of the disgraceful bigotry and intolerance exhibited by many Americans. If the writer had wanted to give a reason for preferring the Dutch mentality to the American, this indisputable fact would have sufficed. Here again, the only bright side of the picture is that the situation is improving slowly but steadily and there is hope for the future.

Let me close by saying that you may decry a man's native culture or belittle his native mentality and he will argue with you rationally; but „de gustibus in bier non est disputandum”.

F. F. EHRICH.

Weledelgeboren Heer.

Namens het Bestuur van de Delftsche Studenten Sociëit „Phoenix” heb ik de eer U te kunnen mededelen, dat het Bestuur zich bij haar jongste Bestuurswisseling als volgt heeft samengesteld:

B. J. TIDEMAN, President,
Secretaris.

K. VAN EXTER, Thesaurier,

P. CROOCKEWIT, Bibliothecaris.

D. SCHOLTE, Commissaris van het Consumabel,

F. M. VAN GOGH, Commissaris van den Inventaris,

J. VAN HAASTERT, Archivaris, Vice-President.

Met de gevoelens van de meeste hoogachting heb ik de eer te zijn van U, Weledelgeboren Heer, namens het Bestuur van de Delftsche Studenten Sociëit „Phoenix”, de dienstvaardige,

J. VAN HAASTERT,
Vice-President.

(Buiten verantwoordelijkheid der Redactie).

D.S.M.G. „APOLLO”.

Het Bestuur van het D.S.M.G. „Apollo” heeft zich op 28 Januari na het uittreden van den heer J. F. Ingen Housz als volgt samengesteld:

J. VAN RAVESTEYN, President.

H. G. VERKERK, Secretaris.

M. K. KLEYN, Thesaurier.

P. H. CUPERUS, Bibliothecaris.

J. B. LOMAN, Commissaris.

Namens het Bestuur,

H. G. VERKERK, Secretaris.

D.S.D.G. „VRIJE STUDIE”

Lezing door Mr HENTSCHEL,
Lector aan King's College te Londen
over:

A. Huxley en D. H. Lawrence

Donderdag 5 Februari, op de Bibliotheek S.P., te 8 uur.

Het is de moeite waard nader kennis te nemen van deze twee bevriende, prominente Engelse schrijvers, wier verdiensten als novellenschrijver vaak achter de faam, extremisten te zijn op het gebied van oprechtheid en kritisch intellect, verborgen gaat.

Lawrence (1885—1930), schrijver van „Sons and Lovers”, „The Captain's doll”, „The Man who died,” wordt tenslotte de emotionele kruisvaarder tegen de hypocrisie, het formele, het koude, op een wijze, waarvan Huxley een voorbeeld geeft in „Music at Night” the moon is not a stone”.

Huxley, evenzeer afkerig van het Ford-isme (Brave New World) weet op briljante intellectuele wijze het verval van „the better people” koel en scherp te beschrijven. Dit verval, „het ontbreken van iets”, geeft hij later in de vorm van een praktische richtsnoer voor het leven in „Ends and Means”. Bovendien zijn bovengenoemde boeiende novellenschrijvers, een gave die tijdens de lezing door de inleider in het volle licht zal geplaatst worden.

Namens het Bestuur,

R. J. H. ROELL, Commissaris.

D.S.R.V. „LAGA”.

Het Bestuur van de D.S.R.V. „Laga” heeft zich tijdens haar jongste bestuurswisseling op 28 Januari als volgt samengesteld:

O. J. VAN DER VORM, President

T. AMENT, Secretaris

G. J. TER KUILE, Thesaurier

J. B. POSTEL, Commissaris-A

H. A. ROELL, Commissaris-B.

Namens het Bestuur van de D.S.R.V. „Laga”,

T. AMENT, Secretaris.

STUDENTEN
CAROUSSELVERENIGING.

Ter kennis van de leden van het D.S.C. Op Vrijdag 6 Februari hoopt het Bestuur van de S.C.V. voor alle belangstellenden des avonds om 10 uur op de bovenetzaal van de Sociëit „Phoenix” een aantal films te vertonen, die de Lustrum-uitvoering zullen vervangen.

De leden van de S.C.V., die deel wensen te nemen aan het diner ter gelegenheid van het 14de Lustrum worden verzocht hun naam in te vullen op de daarvoor bestemde lijst in de hall van de Sociëit „Phoenix”.

Namens het Bestuur,

G. J. DE WOLF, Secretaris.

Tekenaars, Schilders, Bouwkundigen!

Het Bestuur van de Studenten Caroussel Vereniging brengt ter kennis van de leden van het D.S.C. dat zij een kruik uitlooft voor dengene, die volgens haar mening het beste ontwerp maakt voor een reclameplaat ter gelegenheid van het Concours Hippique dat tijdens de viering van het XXste Lustrum zal worden gehouden.

Deze plaat zal tot uitdrukking moeten brengen de idee van dit ruitersfeest binnen de stad Delft, en zal zich moeten beperken tot de tekst:

XXSTE LUSTRUM DELFTSCH STUDENTEN CORPS.
CONCOURS HIPPIQUE.

11 JULI 1948.

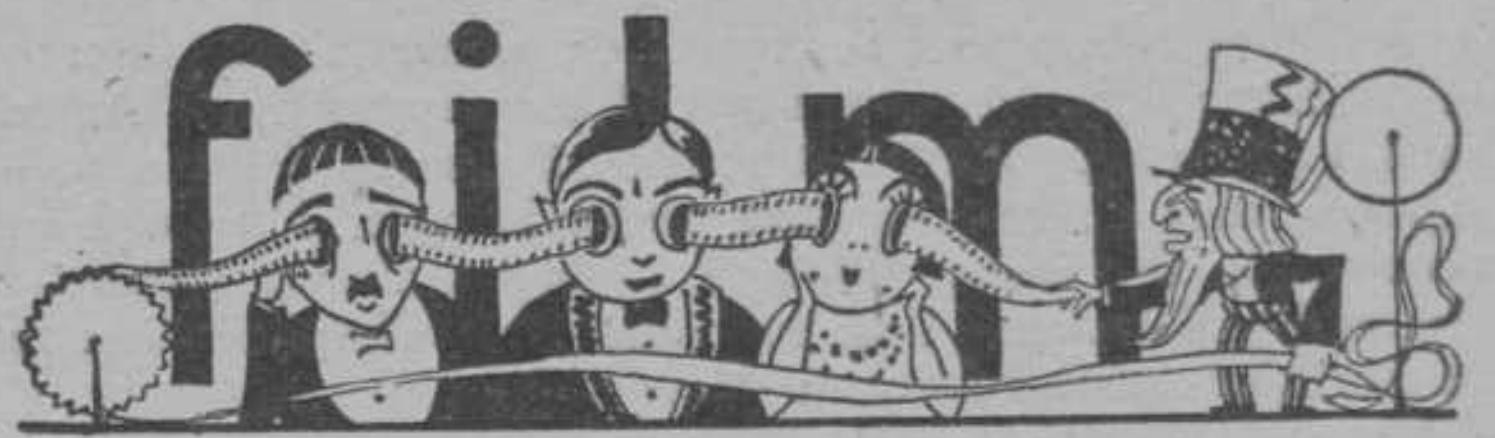
Namens het Bestuur,
G. J. DE WOLF, Secretaris.

Het Bestuur van het Delftsch Studenten Tooneel Gezelschap heeft zich op 16 Januari j.l. als volgt samengesteld:

P. K. A. PENNINK, President,
C. J. VAN HEEL, Secretaris,
J. J. KROON, Thesaurier,
N. LUNING PRAK, Commissaris A,
R. A. LEUPEN, Commissaris B.

Namens het Bestuur,
C. J. VAN Heel, Secretaris.

DELFTSCHE STUDENTEN AMATEUR FOTOGRAFEN VERENIGING.

Het Bestuur van de D.S.A.F.V. heeft zich bij de laatste bestuurswisseling als volgt samengesteld:

M. H. LUBBERS, President,
F. M. VAN GOGH, Secretaris,
H. A. ROELL, Thesaurier,
W. VELDHUIS, Filmcommissaris,
F. W. CRAANDIJK, Commissaris van het materiaal.

Namens het Bestuur,
F. M. VAN GOGH, Secretaris.

Hart'lijk dank aan d'eerstejaas,
Wiens naam ik niet meer weet helaas,
Voor zijn cadeau met Sinterklaas!

G. C. Willeumier.

„ACADEMIA” BOEKHANDEL EN ANTIQUARIAAT
VOOR TECHNIK - WETENSCHAP - KUNST
OUDE DELFT 101-103 DELFT TEL. 1776
HET ADRES
VOOR AL UW STUDIEBOEKEN

HEINEKEN'S BIER.

Het meest Getapt

Hoofdagentschap: J. T. POST
VROUWJUTTELAND 4 DELFT — TELEFOON 92

OUDE JENEVER

Drink als regel matig, maar dan ook regelmatig

DE KUYPER

REPETITOREN

G. S. Veltrop, Wiskunde, Natuurkunde, Mechanica,
Paulus Buysstraat 40, Tel. 550302, Den Haag.

Dr Ir U. Ph. Lely, Analyse (Diff. en Int. rek.) Anal. Meetk.,
v. Blankenburgstr. 17, Den Haag. T 335740.

Stoombleekertj
Chemische Wasschertj

„OZON”

Telefoon 778462
VOORBURG

Voor de Heerenwasch.

